

práva. Objevila se proto žádost za povolení prozatímního opatření na-
prsto neodůvodněnou a bylo, poněvadž jest tu předpoklad Šu 394 ex.
ř. na exekučním soudu, by o náhradních nárocích jednal a výši jejich vy-
šetřil. (Srovnej Neumann kom. ex. z r. 1909—1910 str. 1142.) Toho však
prvý soud, maje mylně za to, že není tu vůbec předpokladu k požado-
vání náhrady, neučinil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle předpisu Šu 394 ex. ř. jest, jak soud rekursní již dovodil, ten, na
jehož návrh prozatímní opatření bylo povoleno, povinen, nahraditi od-
půrci majetkové újmy, povolením prozatímního opatření mu vzniklé, mi-
mo jiné také tehdy, když žádost za prozatímní opatření i jinak ukázala
se neoprávněnou. Z toho plyne, že důvod, pro který prozatímní opatření
ukázalo se neoprávněným, pro odpůrcův nárok na náhradu ve smyslu
Šu 394 jest nerozhodným, že nárok ten nelze posuzovati dle XXX. hlavy
obč. zák., nýbrž jediné podle ustanovení Šu 394 ex. ř., které tvoří vý-
jimku ze všeobecné zásady Šu 1295 obč. zák. Nelze proto přisvědčiti
mínění stěžovatele, že není odpurci náhradou povinen, ježto nejen ná-
rok, o jehož zajištění žádal, nýbrž i nebezpečí osvědčil, takže jeho ná-
vrh na povolení prozatímního opatření obsahoval všechny věcné zá-
konné předpoklady a jenom proto byl zamítnut, že nárok uznán byl
soudy za nárok peněžní, pro který jím volený zabezpečovací prostředek
(správa pachtovních práv) dle Šu 379 ex. r. byl uznán nepřipustným,
na čemž ho ni sebe menší vina nestíhá, zvláště když později ku zajištění
jeho odpurčího nároku ohledně vykonatelného pohledávání 50.000 Kč
na témže skutkovém podkladě pravoplatně povoleno bylo prozatímní
opatření správou těchže pachtovních práv. Poněvadž, jak svrchu uve-
dno, pro nárok odpůrcu na náhradu ve smyslu Šu 394 ex. ř. jest neroz-
hodno, proč navržené prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným,
nýbrž k odůvodnění tohoto nároku stačí prostě skutečnost, že povolení
prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným, jak tomu v tomto pří-
padě skutečně jest, posoudil soud rekursní včc správně, uznáv, že před-
poklady odpůrcova nároku ve smyslu Šu 394 ex. ř. tu jsou.

Čís. 5194.

**Věcné nedostatky protokolárního odvolání nemůže zástupce chudých
po lhůtě Šu 464 c. ř. s. opravit, třebať mu byla soudem k tomu dána
nová lhůta.**

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 593/25.)

S o u d d r u h é s t o l i c e nevyhověl 1. rekursu žalobce do usnesení
prvého soudu, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na navrácení k přede-
šlému stavu pro zmeškání odvolací lhůty a 2. odmítl žalobcovo odvolání
do rozsudku prvního soudu. D ů v o d y: ad 1. Soud první stolice zamítl
návrh strany žalující na navrácení k předešlému stavu pro zmeškání
lhůty odvolací z toho důvodu, že prý odvolání bylo podáno úředním zá-
stupcem chudých včas, takže není tu vůbec proměškání procesního

úkonu. Stěžovatel správně napadá toto právní stanovisko prvního soudu. Jak ze spisů plyne, byl rozsudek soudu stolice první doručen žalující straně k rukám jejího zástupce chudých vrchního kancelářského oficiála Aloisa R-a dne 2. dubna 1925. Dne 16. dubna, tedy v poslední den odvolací lhůty sepsal soud první stolice s Aloisem R-em jako zástupcem chudých protokolárně odvolání, které vyčerpává se v pouhém prohlášení, že podává z opatrnosti ku zemskému soudu civilnímu v Praze jako soudu odvolacímu odvolání, když byl poručník nezletilého žalobce, je- muž rozsudek s příslušným ponaučením zaslal, odvolání do tohoto dne nepodal. Postup tento zřejmě odporuje znění druhého odstavce §u 465 c. ř. s., který dopouští, by odvolání bylo protokolárně sepsáno jen v místech, kde nemají sídla aspoň dva advokáti; v místě soudu první stolice však sídlí advokátu více, takže bylo nepřipustno, odvolání podávati protokolárně. Když však již tak se stalo, mělo odvolání býti sepsáno ve formě, odpovídající předpisu §u 467 c. ř. s., zejména mělo obsahovati nejen důvody odvolací, nýbrž i návrh odvolací, jak i předpisuje třetí odstavec §u 465 c. ř. s., který zdurazuje, že opomenutí těchto náležitostí má za následek, že odvolání nelze pokládati za řádný spis odvolací (§ 471 čís. 3 a 474 odstavec druhý c. ř. s.). Také nešetřil soudce první předpisu §u 90 zákona o soudní organizaci a nepověřil ihned úředníka soudního, by ještě téhož dne sepsal řádný spis odvolací (srv. Neumannuv Komentář k c. ř. s. str. 1389). Z toho plyne, že nelze pouhé protokolární prohlášení zástupce chudých, že podává odvolání, pokládati vůbec za odvolání po rozumu c. ř. s. a že první soudce způsobem právně nepřipustným pokládá odvolání pouze za vadné po stránce formální a povolil lhůtu k sepsání spisu odvolacího do 28. dubna 1925 advokátem, který bude ustanoven výborem advokátní komory. Že naprostý nedostatek odvolacích důvodů a návrhu odvolacího není pouhou formální vadou, a že nemůže býti napraven dle §§ 84 a 85 c. ř. s., nýbrž že jest podstatnou vadou odvolání, která činí odvolání vůbec nepřipustným dle §u 471 čís. 3 a 474 odstavec druhý c. ř. s., zdůraznilo také ministerstvo spravedlnosti ve svých vysvětlivkách k §u 462 c. ř. s. Advokát jako zástupce chudých smí napravit jen formální poklesky, jakými jsou scházející označení odvolacího soudu, nebo scházející podpis advokáta, nesmí však teprve sestrojiti odvolací důvody i odvolací návrhy. Vždyť odvolání jím podané jest jen reprodukcí odvolání formálně vadného, pak-li této povahy nemá, jest odvolání z brusů novým, které dlužno také časově posuzovati pouze a jedině podle času, kdy bylo advokátem podáno. Veškeré tyto úvahy zcela správně právnícky postřehl stěžovatel, který dne 28. dubna 1925 podal návrh na navrácení v předešlý stav dle §u 146 c. ř. s., vida, že odvolání vůbec nebylo podáno včas. Byl to jedině možný právní prostředek, který mu zákon poskytoval. Než důvod, který proto uvádí, nemůže obstáti. Pouhá skutečnost, že strana žalující jest osobou práva neznalou, nemůže býti pokládána za takovou příhodu, která by byla nepředvídanou, nebo neodvratitelnou po rozumu §u 146 c. ř. s. Byl-li rozsudek doručen straně žalující již dne 2. dubna 1925, měla dosti času, by během čtrnáctidenní lhůty odvolací dosáhla jmenování advokáta výborem advokátní komory, který by byl včas odvolání v řádné formě podal, a ostatně mohl zá-

stupce chudých posud zřízený řádnou informací u soudu, když již sám formy neznal, nabytí nutných znalostí o formách spisu odvolacího. Jest ostatně spisy zjištěno, že rozsudek byl jím intimován poručníku a že také tento vůbec neuznal za hodno odvolání podati, a že zástupce chudých podal odvolání »jen z opatrnosti«. Dlužno zdůrazniti, že hlavní vinu na opožděném podání odvolání má žalující strana, že se o věc vůbec nestarala a teprve v poslední den lhůty odvolací podala odvolání, které jest svou formou i obsahem nepřípustným. Poněvadž tu není předpokladu Šu 146 c. ř. s., nemohlo býti vyhověno návrhu na navrácení ve stav předešlý, i bylo usnesení soudu stolice prvé, ovšem ze zcela jiných důvodů, jež byly uvedeny, potvrzeno. Ad 2. Již z vyličení věci k 1. vyplývá, že odvolání podané dne 16. dubna 1925 nelze vůbec za odvolání pokládati, což také uznává sám právní zástupce žalující strany, čehož logickým důsledkem jest, že odvolání sepsané právním zástupcem žalující strany teprve dne 28. dubna 1925 jest opožděno, takže nezbylo než odvolání to v neveřejném sezení dle §§ 471 čís. 3 a 473 a 474 odstavec druhý c. ř. s. z tohoto důvodu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D u v o d y:

Po stránce formální sluší uvesti, že stěžovatel napadá usnesení soudu druhé stolice, kterým odvolání žalobcovo bylo odmítnuto, jako usnesení soudu rekursního dovolacím rekurssem, ačkoli napadené usnesení jest usnesením soudu odvolacího, které napadnouti bylo rekurssem, nikoli dovolacím rekurssem. Ve věci samé řešiti jest otázku, zda odvolání zástupcem chudých Aloisem R-em, vrchním kancelářským oficiálem u okresního soudu v M. dne 16. dubna 1925, v poslední den lhůty odvolací do protokolu podané, považovati lze za odvolání, a odpovídá předpisům Šu 467 c. ř. s., zvláště předpisu Šu 467 čís. 3 c. ř. s. Otázku tuto zodpověděl soud odvolací v napadeném usnesení záporně a soud nejvyšší, sdíleje plně právní názor soudu odvolacího, poukazuje stěžovatele především na důvody napadeného usnesení. Dle obsahu protokolu ze dne 16. dubna 1925 jest jisto, že odvolání zástupcem chudých do tohoto protokolu za žalobce podané neobsahuje ani důvodů odvolacích ani návrhu a že tudíž předpisu Šu 467 čís. 3 c. ř. s. neodpovídá. Poněvadž nedostatky tyto nejsou nedostatky formálními, nýbrž nedostatky věcnými, ze kterých odpůrce nabytí práva, by strana obmeškala, v tomto případě žalobce, zůstal se zameškaným přednesem vyloučen, nemohl soud prvé stolice dle předpisu Šu 84 a 85 c. ř. s. s tímto odvoláním naložiti jako jen formálně vadným. Když tomu tak, nemohl právní zástupce, soudem prvé stolice pro žalobce ustanovený, nabytí práva, by tyto věcné nedostatky žalobcova odvolání ve lhůtě mu do 28. dubna 1925 stanovené, opravil, neboť tímto ustanovením právního zástupce chudých pro žalobce nemohla býti neprodlužitelná 14denní lhůta Šu 464 c. ř. s. do 28. dubna 1925 prodloužena. Okolnost, že soudce prvé stolice ony věcné nedostatky žalobcova odvolání, v čas podaného, považoval jen za nedostatky formální a proto s ním jako jen formálně vadným naložil, nemůže nic změnit na tom, že protokolární odvolání žalob-

covo ve lhůtě Šu 464 c. ř. s. podané věcně předpisům Šu 467 c. ř. s. nevyhovovalo a tudíž odvoláním skutečně nebylo. Muselo proto odvolání, podané právním zástupcem chudých, žalobci po uplynutí lhůty odvolací ustanoveným pokládáno býti za odvolání nové, a, poněvadž podáno bylo po uplynutí 14denní lhůty Šu 464 c. ř. s., jest jeho odmítnutí soudem odvolacím stavem spisů i zákonem plně odůvodněno. Otázky, jak daleko sahají práva právního zástupce k odstranění formálních vad odvolání jedné ze stran ustanoveného, zvláště zda je povinen předpisům zákona neodpovídající odvolání prostě svým podpisem krýti, či zdali a pokud může při odstraňování formální vady nové podání předpisům zákonným odpovídající ve lhůtě mu stanovené učiniti, byly zodpověděny rozhodnutím tohoto Nejvyššího soudu pod číslem 983 sb. n. s. uveřejněným a poukazuje se proto stěžovatel se svými dotyčnými vývody na toto rozhodnutí, jehož odůvodnění Nejvyšší soud i v tomto případě shledává případným. Za tohoto stavu věci jest nerozhodno, zdali soud první stolice měl dle předpisu Šu 85 odstavec druhý c. ř. s. formálně vadné odvolání žalobci vrátiti a zdali právní zástupce žalobcův podáním návrhu na vrácení do předešlého stavu sám uznal, že odvolání dne 16. dubna 1925 do protokolu dané za odvolání vůbec nelze pokládati a není proto potřebí otázkami těmito blíže se zabývati. Totéž platí o vývodech rekursu, že jde zde o nezletilce zvláštní ochrany zákona požívajícího a že proto nebude lze právní názor soudu odvolacího v napadeném usnesení vyslovený sdíleti, neboť předpis Šu 464 c. ř. s. a předpis Šu 467 čís. 3 c. ř. s. platí pro všechny sporné strany, tedy i pro nezletilce, jsou-li spornou stranou, jak tomu jest v tomto případě.

Čís. 5195.

Tím, že zastavená část pozemkové parcely není dosud knihovně vyznačena jako parcela stavební, nestává se nemovitostí, v pozemkové knize nezapsanou (§ 90 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 594 25.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva a to zájemným popsáním stavení na pozemku čkat. 816 94, dílci to parcely čkat. 816/1, zapsané ve vložce 1381 zemských desk. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, avšak neprávem, neboť dům postaven jest na dílci poz. parcely čkat. 816/1, kterážto parcela dosud nedělena jest zapsána ve vložce čís. 1381 desk zemských. Dle §u 90 ex. ř. jest třeba k nabytí práva zástavního, by nemovitost, která v zástavu má býti vzata, byla zájemně popsána, když nemovitost, na jejímž podílu pro vykonatelnou pohledávku má býti zřízeno právo zástavní, není zapsána v knize veřejné. Dle samého tvrzení vymáhajícího věřitele jest poz. parc. čkat. 816/1 zapsána ve vložce čís. 1381 desk zemských. Nerozhoduje, že v deskách zemských dosud dělení na poz. parc. čkat. 816/94 vyznačeno nebylo, neboť rozhodnou jest tu jedině okolnost, že celá poz. parc. čkat. 816/1 v knize veřejné zapsána jest. Důsledkem toho nemůže vymáhající věřitel návrh opírat o § 90 ex. ř., nýbrž jedině